

2. Shromáždění svolává superintendent, oznámiv to současně vrchní církevní radě. Shromáždění předsedá superintendent, a je-li tento zaneprázdněn, superintendenční kurator neb náměstek superintendenta.

3. Usnesení shromáždění jsou teprve tehdy vykonatelnými, nebyla-li vrchní církevní radou při vyřizování protokolu v odpor vzata. Neodporují-li usnesení žádným zákonům, ani světským ani církevním, má být protokol vrchní konsistoriální radou schválen. Po schválení má superintendent usnesení prostřednictvím vrchní konsistoriální rady oznámiti ministerstvu a protokol aneb aspoň usnesení seniorátům a presbyteriím diecese sdělit a může o nich také zprávu podati ostatním superintendencím. Usnesení týkající se církevního zákonodárství neb vůbec oboru působnosti generální synody mají výborem superintendenčním prostřednictvím vrchní konsistoriální rady předložena býti nejbližší generální synodě.

4. Členové shromáždění, kteří nebydlí v místě, kde shromáždění se odbývá, obdrží diety a náhradu útrat cestovních.

Svádění k trestným činům.

I. Ohledně svádění k trestným činům rozeznává trestní zákon, zda-li svádění mělo výsledek, či zůstalo-li bez výsledku. V prvním případě jest spoluvinou v dotyčném deliktu (§§ 5 a 239 tr. z.), v případě druhém však tvoří zvláštní trestný skutek, na který stanoven jest týž trest, jakým se stíhá pokus dotyčného trestného činu. K pokusu svádění k nějakému zločinu náleží dle všeobecného znění § 9 tr. z. všechny případy, kde působení svůdce nemělo výsledku, zejména případy, kde vyzvaný k zločinu vůbec se nedal pohnouti, nebo k jeho spáchání již byl odhodlán nebo ku zločinu sice se dal pohnouti, avšak opět dobrovolně od jeho provedení upustil nebo konečně v době prozrazení ještě nepředsevzal žádného skutku ke skutečnému vykonání zločinu vedoucího. § 9 tr. z. tedy předpokládá, že někdo, tedy určitá osoba a sice »k nějakému zločinu« tedy k určitému skutku známky zločinu majícímu jiného svěsti se snažil (Herbst, str. 97). Totéž platí o svádění k přečinům a přestupkům (§ 239 tr. z.). Z ustanovení, že bezvýsledné svádění má býti stíženo trestem, jaký jest stanoven na pokus, dále plyne, že návodce, který sám způsobil bezvýslednost svého svádění a tudíž spáchání trestného skutku sám ze své vůle zamezil, jest beztrestný. Pokus svádění nepozbývá však povahy samostatného deliktu, jestliže ze dvou sváděných osob jedna svoje spolupůsobení odepre, druhá však trestný skutek dle návodu vykoná (roz. ze dne 5. října 1877 č. 9649, sb. 157).

II. Zvláštní případy svádění.

1. Svádění ku zneužití moci úřední.

Tohoto zločinu se dopouští ten, kdo civilního nebo trestního soudce, státního zástupce nebo při udělování služeb nebo rozhodování veřejných záležitostí jakéhokoli úředníka dary snaží se svěsti ke strannosti nebo ku porušení jeho úřední povinnosti, ať již úmysl jeho směřoval ku prospěchu vlastnímu nebo ku prospěchu osoby třetí a ať úmyslu tohoto bylo dosaženo čili nic (§ 105 tr. z.; srv. čl. Moc úřední). Takové svádění stíhá se žalářem od 6 měsíců do 1 roku, při obzvláštní lsti a skutečně způsobené značné škodě těžkým žalářem od jednoho do pěti let. Kromě toho připadá dar nabízený nebo skutečně složený místnímu ústavu chudých. Každé jinaké svádění dary ke strannosti nebo ku porušení povinnosti úřední, nedopustí-li se úředník tím zločinu zneužití moci úřední, nemá-li tedy tento

úmyslu škodu někomu způsobiti (§ 101 tr. z.), tresce se jako přestupek proti veřejným ústavům a zařízením vězením od jednoho do šesti měsíců (§ 311 tr. z.).

2. Svádění ku trestným činům v podvodném úmyslu (§ 201 ad *d*) tr. z.); tyto činy musí býti však takového způsobu, že by poškozený k nim nedal svého souhlasu, kdyby podvodem k tomu nebyl pohnut (srv. čl. Podvod).

3. Svádění vojáka k porušení jeho vojenské služební povinnosti (§ 222 tr. z.) tvoří zločin nadržování.

4. Svádění k činům nezákonným nemravným (§ 305 tr. z.; srv. čl. Pobuřování).

5. Svádění osob nedospělých a na rozumu chorých ke krádežím nebo zpronevěře podléhá dle § 465 tr. z. přísnějšímu trestu, než jaký na tyto delikty v § 460 tr. z. jest stanoven.

Svátky viz Klid nedělní sváteční a Prázdniny soudní.

Svazky celní a obchodní (rakousko-uherské).

I. První celní a obchodní svazek mezi Rakouskem a Uherskem byl uzavřen k návrhu regnikolárních deputací na dobu 10 roků na základě zák. ze dne 24. prosince 1867 č. 2 z r. 1868 a uh. z. čl. 14 z r. 1867; na to byl tento svazek zák. ze dne 27. června 1878 č. 62 ř. z. s četnými modifikacemi prodloužen na dalších 10 roků a pak zák. ze dne 21. května 1887 až do konce prosince 1897; v tomto zákoně je též ustanovení, že kdyby nebyl svazek žádným z obou kontrahentů vypovězen, pokládá se za mlčky obnovený na dalších 10 roků; v r. 1896 vypověděla však celní a obchodní svazek rakouská polovice říšská. Následkem známých zmatků v říšské radě byl obchodní a celní svazek s Uhrami na základě § 14 st. z. z. ze dne 21. prosince 1867 č. 141 ř. z. císařským nař. ze dne 30. prosince 1897 č. 308 ř. z. zachován v platnosti až do 31. prosince 1898 a cíś. nař. ze dne 30. prosince 1898 č. 239 ř. z. prodloužen do 31. prosince 1899. Nejv. vlastnoručním listem ze dne 30. prosince 1897 č. 310 bylo nařízeno, že i posavadní poměr kvot (dle něhož obě polovice říšské přispívají na společné náklady) zůstati má nezměněn pro r. 1898; totéž prohlášeno nejv. list. ze dne 30. prosince 1898 č. 240 ř. z. pro rok 1899. Konečně prohlášena byla v říš. zák. č. 18 z r. 1898 úmluva mezi rakouským ministrem financí a rakousko uherskou bankou dne 31. prosince 1897 uzavřená, dle které prodlužuje se na základě cit. cíś. nař. ze dne 30. prosince 1897 č. 308 ř. z. výsada jmenované banky až do 31. prosince 1898. Další úmluvou ze dne 31. prosince 1898 č. 2 ř. z. z r. 1899 prodloužena výsada ta opětně do 31. prosince 1899.

II. Obsah nynějšího svazku celního a obchodního.

1. Celnictví:

a) Obě polovice říšské tvoří jediné celní a obchodní území obklíčené společnou hranicí celní. Následkem toho nesmí žádný ze smluvníků po dobu tohoto svazku stížiti předměty spotřeby, jež přecházejí z jedné říšské polovice do druhé, dávkami dovoznými, průvoznými neb vývoznými ať již druhu jakéhokoliv a k tomu cíli zříditi celní hranici. Vnitřními dávkami, ať jsou již druhu jakéhokoliv a ať se vybírají pro kohokoliv smí stížiti jedna polovice věci přicházející z polovice druhé jen tou měrou, jakou stěžuje výrobky a produkty domácí. Celní výhrady jsou vyloučeny z této společné hranice celní.